Passe-Partout Kunstmagazine

Editie 11.2

Stap in een droom van Claire Basler

Ramptoerisme in Chernobyl

Café The Beanery van Edward Kienholz

Glas- en keramiekbeurs Leerdam 2021

Flaming June, de Mona Lisa van het zuidelijk halfrond

De arme kerkmuis van Robert Thompson

Mozaïek virus heeft Anna Vandersloot in zijn greep

Panorama Mesdag expo 100.000 bomen en een woud van draad

Onderwatermuseum Cannes

Your silence will not protect you

CLAIRE
BASLER

Stap in een droom van Claire Basler

In haar kasteel op het landelijke Franse platteland schildert de kunstenares weelderige, extravagante werken die zijn geïnspireerd op bloemstukken die net vers achter haar raam uit de tuinen zijn geplukt.

Claire Basler is een kunstenaar die in midden Frankrijk werkt en bekend staat om het schilderen van dromerige afbeeldingen van de bloemen en bomen uit haar tuinen - en dit zijn geen gewone tuinen.

Basler werkt vanuit een atelier op het terrein van het prachtige kasteel waar ze woont, en dat ze Château de Beauvoir noemt.
Het maakt niet uit dat er in Frankrijk nog een beroemd kasteel met dezelfde naam is - fans van haar werk trekken vaak naar het verkeerde kasteel in de hoop een glimp op te vangen van haar tuinen, of Claire zelf.

Sinds enige tijd heeft Claire ook fans in Amerika.

Afgelopen zomer bracht Claire haar bloemen canvassen naar Houston voor een show in het Houston Design Center. In recordtijd verkocht zij bijna alle werken die zij had meegenomen.
Ze is momenteel heel druk met een nieuwe serie schilderijen.

Claire creëert ook muurschilderingen in opdracht en is daarom vaak op reis.

In 2014 publiceerde zij een boek over haar werk.
Titel: Claire Basler: Peintures.
Het boek is in het Engels is vertaald.

Haar prachtig geschilderde werken tonen weerbarstige rozen, pioenrozen, dille, peterselie en andere flora die bloeit in haar tuin en in de omliggende bossen.

Het is één ding om deze prachtige werken op canvas te zien, iets heel anders is het om te zien hoe ze de muren van haar kasteel heeft bedekt met haar schilderijen. Het is alsof je een droom binnenstapt.

Basler stelt haar kasteel af en toe open voor bezoekers die daarvoor uitgenodigd worden. Het kasteel ligt ongeveer drie uur ten zuiden van Parijs, halverwege het dorp Échassières en Le Lieu-Dit La Bosse.

Het 15e-eeuwse Château de Beauvoir wordt vaak een kasteel genoemd en ligt aan de rand van het Bos van Collettes met 200 jaar oude eiken- en beukenbossen.

Van dit bos wordt gezegd dat het een van de oudste en mooiste van Frankrijk is.

Het kasteel is omgeven door grove dennen en Douglas sparren, die in de middeleeuwen zijn aangeplant voor houtkap.

In de betoverende tuin staan wijnstokken, rozen, ridderspoor en een hoop andere bloemen in roze, witte en paarse tinten. Het is gemakkelijk te zien waar Basler's inspiratie vandaan komt.

Ze vertaalt in mist gehulde bossen, met mos bedekte boomstammen en wilde bloemen op de muren van haar Château, waarbij haar met zon en schaduw gevlekte kamers een levensgroot canvas worden. Elke scène is prachtig samengesteld met eigentijdse, op het midden van de vorige eeuw geïnspireerde meubels en verlichting.

Het is allemaal heel sprookjesachtig. Wat moet het geweldig zijn om zo te kunnen werken én wonen.

Wij zijn heel jaloers op jou Claire !

http://www.clairebasler.com

The Sublime Webb Sisters

Voor wie neemt Leonard Cohen zijn hoed af op het podium?
Jawel, voor The Webb Sisters.
Of in zijn woorden:
“The sublime Webb Sisters!”

Inmiddels hebben Charley en Hattie Webb al zo’n 250 keer met de meester opgetreden. Wereldwijd zijn er inmiddels dan ook ontelbare fans van The Webb Sisters.

De Britse zusjes groeiden uit tot fenomenaal gevoelige zangeressen én multi instrumentalisten (harp, gitaar, mandoline, percussie).

Ze gingen op tournee met Jamie Cullum, James Morrison, Jason Mraz…

Maar uiteindelijk werden ze toch vooral bekend met hun glans volle gastrollen bij Leonard Cohen.

Klik op de link voor een prachtige vertolking van Cohen's 'If it be your will’

https://www.youtube.com/watch?v=O_XcMAGZjuY

Perpetuum Mobile

Aardediep verscholen hunkering
naar vorig
weer beter weer
wéér beter weer
weer.

Laat laat maarts water
gelaten verzaken.

Draait consequent klokken
terug, of is het voorwaarts?

Naar vorig jaar, volgend jaar
jaar voor jaar
jaar vóór jaar
voor jaar

voorjaar.

Fotografie: Irene Damminga - Tekst; Marcel Vaandrager

Mona Lisa van het zuidelijk halfrond

"Flaming June", de lome schoonheid in een transparante oranje jurk, werd aan het einde van de 19e eeuw (1895) geschilderd door de beroemde Britse kunstenaar Sir Frederic Leighton.
Het werk wordt beschouwd als zijn magnus opus.

Zelfs als je de titel niet kent, ken je het schilderij zeker. Een jonge vrouw, diep in slaap op een marmeren bank, met de glinsterende zee achter haar.

Tegenwoordig wordt het werk van Frederic Leighton beschouwd als een klassieker uit de Victoriaanse kunst en wordt zij in één adem genoemd met meesterwerken als 'The Kiss' en 'Girl With a Pearl Earring'

Maar in de jaren zestig werd 'Flaming June' nog als afval beschouwd en stond zij onverkoopbaar weg te kwijnen in een rommelwinkel in Zuid-Londen.

Het verhaal - vrijwel zeker overdreven - gaat dat in 1962 een arbeider de rommelwinkel binnenliep met een schilderij dat hij had gevonden. Het was verborgen geweest in een schouw op een plaatselijke bouwplaats, en hij had het gevonden.

Het schilderij zat in een lijst en de arbeider kreeg er naar zijn mening een goede prijs voor: £ 60,00 Engelse ponden.

Foto rechts: Sir Frederic Leighton.

Schilderij aan straatstenen niet te slijten.

De winkeleigenaar raakte het schilderij maar niet kwijt. De kunstwereld was in die tijd in de greep van een liefdesrelatie met het Modernisme en Pop-Art.
Victoriaanse kunst werd als truttig, preuts en sentimenteel beschouwd.

De eigenaar nam uiteindelijk zijn toevlucht tot de verkoop van de lijst om een deel van zijn verliezen terug te verdienen, waarbij hij zich neerlegde bij het feit dat niemand ooit een schilderij van een slapend meisje in een abrikozenjurk zou kopen.

Dan doet het verhaal de ronde dat een jonge Andrew Lloyd Webber in de jaren 60 ooit "Flaming June" te koop zag in een antiekwinkel op Kings Road voor het grote bedrag van £ 50 Engelse ponden.

“Ik wil die Victoriaanse rotzooi niet in mijn flat hebben", zei zijn grootmoeder, nadat hij haar had gevraagd hem het geld te lenen.

Het schilderij is later gekocht door Jeremy Maas, een van de weinige kunsthandelaren in het Verenigd Koninkrijk die nog steeds geloofde in het potentieel van Victoriaanse kunst.
Maas geloofde dat hij iets speciaals in handen had. Helaas was niemand anders in de Londense kunstwereld het met hem eens.

Flaming June nu grote publiekstrekker in museum Puerto Rico.

Uiteindelijk vond hij een man die bereid was het te kopen, Luis Ferré, een Latijns-Amerikaanse industrieel die op zoek was naar kunst voor een nieuw museum in Puerto Rico.

Maas verkocht hem het schilderij voor £ 2.000 pond, een mooie winst, maar een schijntje voor wat over een paar jaar als een meesterwerk zou worden beschouwd, én een internationale toeristische trekpleister.

Flaming June was zo'n hit bij museumbezoekers, prints van het schilderij werden over de hele wereld verkocht en de gelijkenis verscheen uiteindelijk op alles, van T-shirts tot mokken. Tegen het volgende decennium verdiende het alleen al meer aan jaarlijkse reproductierechten dan waarvoor Maas het origineel had verkocht.

Een paar jaar geleden is Flaming June voor het eerst naar haar geboortehuis teruggekeerd in Londen - in bruikleen van het Museo de Arte de Ponce in Ponce, Puerto Rico.

Ze werd tentoongesteld in het atelier van Leighton waar hij haar in 1895 schilderde.

Foto: Leighton-House-Museum.

De tentoonstelling "Flaming June: The Making of an Icon" in het Leighton House Museum was een groot succes.

Volgens Daniel Robbins, senior curator van het Leighton House Museum in Londen, heeft Leighton 'Flaming June' aan het einde van zijn leven geschilderd. "Hij had geen idee dat hij iets had gecreëerd dat mensen voor altijd met hem zouden associëren."

Leighton, die uitblonk in zowel schilderkunst als beeldhouwkunst, behoorde tot de meest vooraanstaande kunstenaars van zijn tijd.

Niemand had kunnen vermoeden dat Flaming June een soort verlosser van Victoriaanse kunst zou worden en in minder dan twee decennia tot de beroemdste schilderijen ter wereld zou worden gerekend.

Zoals de BBC het onlangs verwoordde: "Flaming June is een op zichzelf staande beroemdheid geworden."

Jimmy Page van Led Zeppelin emotioneel bij zien van 'Flaming June'

Jimmy Page gitarist bij Led Zeppelin was een van de eersten die 'Flaming June' kwam bekijken tijdens de expo in Leighton House.

Leighton House Museum, Holland Park, West London

Jimmy Page van Led Zeppelin emotioneel bij zien van 'Flaming June

Voor Page, op zichzelf al een legende, was het zien van het schilderij een monumentaal moment.

"Om het echt in al zijn glorie te zien is absoluut schitterend, ik zou zeggen dat het behoorlijk bedwelmend is. Om het van dichtbij te kunnen zien en echt te waarderen, en dan ook nog in Leighton's huis, waar het ooit werd geschilderd, nou, het is een bijzondere dag. "

Decennia lang is het een baken van inspiratie geweest voor miljoenen, niet in de laatste plaats Led Zeppelin's Jimmy Page.

De gitarist, kunstverzamelaar van Pre-Raphaelite art én ontvanger van een GQ Men Of The Year Lifetime Achievement Award werd voor het eerst beïnvloed door de pre-Raphaelite Leighton en zijn coterie, waaronder Dante Gabriel Rossetti, Edward Burne-Jones en John William Waterhouse, toen hij in de jaren zestig op de kunstacademie zat.

“Ik maakte contact met Pre-Rafaëlitische kunst in mijn vroege tienerjaren, toen ontdekte ik dat er een beweging was én een broederschap. Hoe meer ik leerde, hoe spannender het werd, vooral om erachter te komen wat hun ethos was en dat er een esthetiek achter zat. "

Mona Lisa van het Zuidelijke halfrond.

Het schilderij was grotendeels vergeten; maar het publiek is weer verliefd geworden op de klassieke beweging.

Zoals Page bevestigt:
"In die jaren werd pre-Rafaëlitische kunst verkocht voor honderden ponden in plaats van miljoenen, zoals het nu is - het was totaal uit de mode.

"Flaming June" vond een koper die haar meenam naar Costa Rica waar zij jarenlang tentoongesteld werd, en de bijnaam kreeg de "Mona Lisa van het Zuidelijk halfrond".

Leighton's neo-middeleeuwse stijl is ook een onbetwiste voorloper van de esthetiek van Game Of Thrones.

https://www.frederic-leighton.org

Actrice Jessica Chastain als Flaming June
Gefotografeerd door Annie Leibovitz voor Vogue 2013

Kunstenaar
of hobbyist?
dekwast.nl

Beeldhouwer Robert Thompson signeert met een muis

‘Mouseman'

is een naam die synoniem staat voor ambachtelijk meubilair van uitzonderlijke kwaliteit.
De laatste jaren brengen zijn meubelen op veilingen recordprijzen op.

Ergens tussen 1924 en 1928 begon Engelse Robert Thompson zijn meubels te signeren met het nu zo iconische muis merk.

Arm als een kerkmuis.

“Ik en een andere beeldhouwer waren een enorme kroonlijst aan het uithakken voor een scherm en hij zei toevallig iets over zo 'arm zijn als een kerkmuis'. Ik zei dat ik in het scherm een muis ging uithakken en dat deed ik. Toen viel het me op dat het een heel mooi handelsmerk zou kunnen zijn”
Het muizenhandelsmerk bleef, en werd een succes. Pas in 1931 werd het merk geregistreerd. Enkele van de vroegste muizen zijn vrij gesneden uit de eik en tot 1930 werden de meeste muizen uitgesneden met voorpoten.

Mooi ambachtswerk dat gezien mocht worden.

Bij moderne meubels zijn alle sporen van de constructie verwijderd, maar bij Mouseman meubelen is er altijd naar gestreefd om te laten zien hoe mooi het ambachtelijke meubelstuk in elkaar stak.

Het grootste deel van de eik is kwartiers gezaagd, wat niet alleen de prachtige mergstralen
(de verbinding tussen merg en schors) in het hout laat zien, maar ook zorgt voor een sterkere plank en een die minder vatbaar is voor kromtrekken.

Soms werd Braam-eik gebruikt met duidelijke knopen die op kattenpoten lijken; dergelijk meubilair is zeer geliefd en brengt op veilingen aanzienlijke bedragen op.

Hoewel 'Mouseman' meubelen altijd werden gemaakt op traditionele wijze, zijn er ook veranderingen geïntroduceerd. Sommige hiervan zijn nu een aanwijzing voor het dateren van het item.
In de jaren zeventig werden een paar veranderingen doorgevoerd die de productiesnelheid verhoogden.

Bijvoorbeeld de overstap naar moderne lijmen (i.p.v. de traditionele lijmen van dieren). Hierdoor verdween de noodzaak van pluggen.

Opkomst van ‘Arts & Crafts' beweging.

Het meubilair van Mouseman is sterk beïnvloed door de gotische stijl en de middeleeuwen. Dit viel ook samen met het ethos van de Arts & Crafts beweging. De Arts & Crafts beweging werd opgericht als reactie op de industrialisatie in de 19e eeuw, die had geleid tot een degeneratie van de vormgeving en de kwaliteit van goederen. De beweging bepleitte een simpeler, tijdloze- en ethischer benadering van design en productie. Ze ontstond in Engeland.
Het doel was de idealen van traditionele ambachtelijke productie en vakmanschap opnieuw te herwaarderen.
Iedereen die van mening was dat handgemaakte objecten superieur waren aan machinaal gemaakte producten kon zich bij de vereniging aansluiten.

Originele Mouseman meubelen zijn zeer gewild.
Een voorbeeld van tijdloos design is de Monks Chair van Robert Thompson. Oorspronkelijk gemaakt in opdracht van de monniken van de abdij van Ambleforth als een comfortabele stoel om op te rusten tussen de kerkdiensten door. Dit ontwerp is nog steeds in productie en is een van 'Mouseman's meest gewilde stukken.
Op Ebay wordt momenteel een originele Monks chair van Robert Thompson,(gemaakt in 1939) aangeboden voor 19.000.00 US dollar.
Het 'muisje van Thompson' is qua vormgeving moderner geworden en is door veel hedendaagse Engelse ambachtelijke meubelmakers en beeldhouwers geadopteerd als eerbetoon aan Robert Thompson.
Er zijn veel vervalsingen in omloop.

https://www.robertthompsons.co.uk/

Betoverende Bluebells

(Latijnse naam: Hyacinthoides non-scripta)

Betoverend én iconisch, bos-hyacinten zijn favoriet bij de feeën en een teken dat de lente in volle gang is.
De violette gloed van een bos met hyacinten is een ongelooflijk spektakel met wilde bloemen.
Het zien van bos-hyacinten verspreid langs een met gras begroeide berm of als vloerbedekking van een bos vloer is het hoogtepunt van elke lentewandeling.
Deze delicate bloemen zijn overal in West-Europa te vinden, maar ongeveer de helft van de Bluebell bevolking bevindt zich in het Verenigd Koninkrijk.

Oeroude, wat donkere bossen waar de bodem, en daarmee hun wortelstelsel onberoerd blijven,
is favoriet bij de Bluebells.
Op die manier bereiken zij hun grootste dichtheid.
Hoe donkerder het bos hoe blauwer de Bluebells.
Als BBC News meldt dat de Bluebells weer bloeien, gaan de Engelsen er in grote getale op uit om ze te bewonderen en te fotograferen.
Er zijn websites die vermelden waar en wanneer de mooiste populaties te zien zijn.

Hieronder een link naar een beeldschoon filmpje over Bluebells met vogelgeluiden.

Klik op de foto met de pijl naar rechts en zet het geluid harder.

https://www.nationaltrust.org.uk/lists/bluebell-woods-near-you#

Ad de Rouw

Ad de Rouw uit Kerkdriel maakt kunst van gevonden metalen voorwerpen. Schroeven, bouten, stukken ijzer enz. alles wat hij op zijn (fiets)pad tegenkomt Hij verzamelt dit in een doos die hij zo nu en dan om kiept op de werkbank om te zien of hij er iets interessants van kan maken.
De creaties van Ad zult u in de toekomst vaker tegenkomen in Passe-Partout.

Een fietstocht in de late herfst is de oorsprong van dit object. Een monotoon geronk verjaagt de stilte en maakt me attent op een oude tractor die een ploeg trekt, nieuwe scherpe lijntjes door de vette rivierklei maakt, en zo het landschap verandert van een grauwe akker in glimmende rollen klei.
Zó regelmatig, dat je met wat fantasie een blad van een lijntjes schrift ziet ontstaan.

Aan het eind van elke “regel” draait de tractor met een halve pirouette en werkt verder als een printer de volgende regel af.

De voor déze tractor gebruikte onderdelen hebben twee dingen gemeen: ze zijn oud en versleten. De werktuig pen van een tractor was de basis (chassis), de cilinders komen uit een rollager, de voorwielen zijn twee kapotte mantelfrezen, de zitting een oud en versleten hengsel, de bestuurder een versleten nijptang.

derou023@outlook.com

GLAS EN KERAMIEK BEURS LEERDAM

Beste Glas en Keramiek liefhebber,

Wat zou het fijn zijn als we…
…elkaar weer kunnen ontmoeten
…met elkaar in gesprek kunnen gaan
…weer kunnen genieten van de creativiteit van mensen
…mooie glas- en keramiek kunst kunnen bewonderen

Er komen betere tijden en daarom denken wij met een positieve blik op de toekomst aan
Glas en Keramiekbeurs 2021!

Op vrijdag 5, zaterdag 6 en zondag 7 november 2021 hopen wij de deuren weer te kunnen openen voor deelnemers, glasliefhebbers, kunstenaars, verzamelaars en belangstellenden.

Glas en Keramiek in allerlei stijlen, oud en modern, wordt door kunstenaars, verzamelaars en galeriehouders getoond en verkocht.

Natuurlijk volgen wij te alle tijden de maatregelen die ons door de overheid en het RIVM worden opgelegd.
Wij zullen ons uiterste best doen de beurs voor deelnemers, personeel en bezoekers zo veilig mogelijk te laten verlopen. Hierbij rekenen wij ook op het verantwoordelijkheidsgevoel van alle betrokkenen.

Gastheer en organisator Harm Wolthuis met Glaskunstenaar Bernhard Heesen

Foto: Cor de Cock

De Glas-en keramiekbeurs wordt gehouden in
Partycentrum Het Dak,
Tiendweg 9a, 4142 EG in Leerdam.

De openingstijden van de beurs zijn:
Vrijdag 5 november 13.00 uur tot 19.00 uur
Zaterdag 6 november 10.00 uur- 17.00 uur
Zondag 7 november 10.00uur- 17.00 uur

Een entreebewijs kost 12,00. Museumjaarkaart is niet geldig.
Er is ruim parkeergelegenheid voor het gebouw.
Het partycentrum is makkelijk bereikbaar,
Gebruik voor navigatie; Voorwaartsveld, 4142 EG.

Meer informatie over de glas- en keramiekbeurs vindt u op de site: **www.glasenkeramiekbeurs.nl**

Bij vragen kunt u mailen naar info@glasenkeramiekbeurs.nl
of bellen met Partycentrum Het Dak, Leerdam 0345-613626

Foto's: Miss Sentinelli

Partycentrum Het Dak

Museum Panorama Mesdag presenteert Honderdduizend bomen en een bos van draad van kunstenaar Sara Vrugt
Een panoramisch bos van naald en draad

Museum Panorama Mesdag bestaat 140 jaar en start het jubileumjaar met een bijzondere primeur: het kunstwerk Honderdduizend bomen en een bos van draad van de Haagse textielkunstenaar Sara Vrugt wordt voor het eerst in Museum Panorama Mesdag tentoongesteld.

Een jaar lang werkte Sara Vrugt met meer dan duizend vrijwilligers aan een bos van honderd vierkante meter. Het project ontstond vanuit haar zorgen om het klimaat.

Met een geborduurd bos wil Sara mensen deelgenoot laten zijn van het maakproces en hen met andere ogen naar de natuur laten kijken: “Ik wil gezamenlijk iets creëren dat een boodschap overbrengt over de wereld waarin we leven.
Zo bezien zijn mijn projecten een vorm van craftivism, actievoeren middels kunst, niet door met een vinger te wijzen maar met optimisme en een knipoog.”

Het bos wordt in al haar stadia getoond: jonge scheuten, volwassen bomen en stervende stronken. Het doek wordt opgehangen in spiraalvorm – Vrugts variant op de panorama-vorm – waarin de bezoeker kan gaan dwalen. Geuren en geluiden zullen herinneringen oproepen.
Alle zintuigen worden aangesproken.

In tegenstelling tot de geschilderde illusie van Mesdags Panorama van Scheveningen – het schilderij dat geen schilderij mag lijken – staat bij Vrugts panorama de tactiliteit van het materiaal en het zichtbare handwerk centraal.

Het bos is gemaakt van vergankelijk materiaal en in de zoom worden zaden uit de inheemse zadenbank van Staatsbosbeheer toegevoegd. Zodra het kunstwerk in 2023 haar finale plaats bereikt in de tuin van Museum Belvédère, zal het doek vergaan en de zaden ontkiemen in een nieuw bos.

De expositie is gereed.
Het museum gaat open als dat van de overheid mag.
Neem contact op ivm tijdslot. 070-3106665
De expo duurt tot 20 juni 2021.

Museum Panorama Mesdag
Zeestraat 65
2518 AA DEN HAAG **www.panorama-mesdag.nl**

foto's: Rogier Chang

Café The Beanery, bevroren in de tijd.

Edward Kienholz (1927-1994) maakte The Beanery in 1965, naar zijn stamcafé The Original Beanery aan de Santa Monica Boulevard in Los Angeles.

Kienholz kopieerde het café in zes maanden tijd en comprimeerde het tot een kunstwerk.
Alles in het café is levensecht: van de figuren – gemodelleerd naar bekenden van de kunstenaar – tot de bar, flessen drank, asbakken, kassa, telefoonboek, jukebox en de foto's aan de muur van de oorspronkelijke Beanery.

Opvallend is dat alle cafégasten een klok hebben in plaats van een hoofd. De ruimte ruikt en klinkt als een café en is, doordat bezoekers er ook zelf in kunnen, een indringende totaalervaring.

Een bezoekster vertelt over de Beanery:

"Het ruikt naar sigarettenrook, zweet, bier, frituurvet en urine. Het stamcafé zit lekker vol. Het is 1965. Je hoort de de gasten door elkaar heen praten, glazen die klinken, met op de achtergrond de jukebox die aanstaat. Achter de bar staat het vol met flessen in verschillende soorten en maten.
De ene fles is half leeg en de ander is nog niet aangebroken. Het is schemerig in de kroeg.

Er is weinig licht, waardoor de labels niet goed te lezen zijn. Er staan asbakken en glazen op de tafels en op de bar. Ook hangt er een oude openbare telefoon aan de linkerkant van de ingang. Het stamcafé heeft een donkere sfeer.
De muren zijn van donker hout.

Achter de bar hangt een bord aan een plank, waar de flessen op staan.
“ Fagots - stay out! “
(geen toegang voor homo’s)

In het stamcafé hangen veel borden. Boven de rode deur van het stamcafé hangt een bord:

“ Please be quiet after leaving,
our neighbors are sleeping”

Ook achterin hangt er een bord:

“ Minimum service per person is 35 cent ”

Achter de bar zit een man. De barman. Hij heeft geen haar en draagt een bril. Zijn hand ondersteunt zijn hoofd. Hij draagt een donkere blouse.
Links achter in de kroeg ligt een gast over een tafel heen gebogen. Hij draagt een blouse en heeft geen haar. Er zitten gasten aan de bar. Een gast met blond-lang haar heeft een drankje en een sigaret in haar hand.

De gast tegen over heeft geen haar en draagt een donkere sweater. Er staat een serveerster achter in het stamcafé. Zij haalt de lege glazen weg bij een paar gasten. Ook staat er een gast bij de jukebox.

De gasten in het stamcafé hebben geen gezicht.
Deze zijn vervangen door klokken.

Op de bar man na hebben alle gasten een klok als gezicht. Alle “ gezichten “ staan op 10 over 10.

De tijd staat stil. De tijd is bevroren .

Wie in dit werk de benauwenis heeft ervaren vergeet het nooit meer.

Wie in dit werk de benauwenis heeft ervaren vergeet het nooit meer.

In 1964 stonden de Verenigde Staten aan de vooravond van de Vietnam oorlog, waarnaar verwezen wordt in de krant in een kranten-automaat bij de ingang van het kunstwerk. Deze krant was de directe aanleiding voor Kienholz om het werk te maken.
De klok is ook voor Edward Kienholz zelf stilgezet. Hij overleed op 66 jarige leeftijd aan een hartaanval.

https://www.stedelijk.nl/nl/bezoeken

Meer over The Beanery:

De Beanery maakt deel uit van de vaste collectie van het Stedelijk Museum en valt in de categorie Sociaal Realisme of Junk-Art.

Afmetingen van het bouwsel: 6,7 x 1.9 x 2.53 meter. De kunstenaar heeft alles overgoten met kunst-giethars, waardoor het een vergankelijke en doodse uitstraling kreeg.

De typische cafégeur in het werk is kenmerkend voor de werkwijze van Kienholz. De kunstenaar schreef hier speciaal een recept voor: de geur moet worden samengesteld uit bier, ranzig vet, urine, mottenballen en as van sigaretten.

De geur-pasta wordt door de afdeling restauratie van het Stedelijk Museum steeds opnieuw gemaakt.

Door de restauratoren wordt thuis spek gebakken om ranzig vet te verkrijgen, en om as te verzamelen werden voorheen de asbakken in het museumcafé geleegd.

In het verleden voldeed niet alles aan de hygiënische eisen:

in plaats van urine wordt tegenwoordig ammonia gebruikt, en het geur-mengsel wordt niet meer verspreid via de caféventilator maar bevindt zich nu in een open glazen pot achter de bar van The Beanery.

Wie was Edward Kienholz ?

Edward Ralph Kienholz (23 oktober 1927-10 juni 1994) was een Amerikaanse installatie kunstenaar en assemblage-beeldhouwer wiens werk zeer kritisch was over aspecten van het moderne leven.

Vanaf 1972 maakte hij veel van zijn kunstwerken in nauwe samenwerking met zijn artistieke partner en vijfde vrouw, Nancy Reddin Kienholz.

Gedurende een groot deel van hun carrière werd het werk van de Kienholzes meer gewaardeerd in Europa dan in hun geboorteland Verenigde Staten, hoewel Amerikaanse musea hun kunst sinds de jaren negentig prominenter hebben laten zien.

EMPLOYEES ONLY
NO ADMITTANCE

Tsjernobyl muurschilderingen.

Door de HBO serie ‘Chernobyl’ is er opnieuw veel aandacht voor de grootste kernramp ooit van 26 april 1986, toen de reactor van de kerncentrale van Tsjernobyl in Oekraïne middenin de nacht ontplofte.

De stad Pripjat werd geëvacueerd.
Alles binnen een straal van 30 kilometer, de zogeheten nucleaire exclusie zone, is nog altijd verboden om zonder toestemming te betreden.

Het Plutonium dat vrijkwam tijdens de kernramp heeft de omgeving van Tsjernobyl ernstig besmet. 24.000 jaar heeft Plutonium nodig om de helft van zijn kracht te verliezen.

De schattingen van het aantal dodelijke slachtoffers lopen uiteen van 31 tot 100.000.
Duizenden mensen lijden aan schildklierkanker.

Volgens The International Atomic Energy Agency zijn er in West-Europa tussen de 100.000 en 200.000 zwangerschappen afgebroken omdat de moeders werd verteld dat de ramp in Tsjernobyl voor gezondheidsproblemen kon zorgen bij de nog ongeboren kinderen.

Als gevolg van de besmetting zal Pripjat nog heel lang onbewoonbaar blijven.
De stad is wel door mensen verlaten, maar dat wil niet zeggen dat er geen leven meer is. Wolven, wilde paarden, bevers en everzwijnen hebben er hun thuis van gemaakt.

De hoge straling heeft ook effect op deze dieren: de geboortecijfers zijn lager, er zijn meer genetische mutaties en de sterftecijfers liggen hoger.
Vooral in de verboden zone, in een straal van 30 kilometer rond de kerncentrale valt dit op.

АВНЫЕ БОЕВЫЕ ТРА
UrbeXnl

Vlakbij Tsjernobyl ligt het ‘rode bos’. Het bos kreeg z’n naam nadat alle bomen stierven door de grote hoeveelheid straling en hun naalden rood kleurden.

In iets verder gelegen getroffen gebieden wonen op dit moment ongeveer 5 miljoen mensen. Ook in die gebieden voelen de bewoners nog steeds de gevolgen van de kernramp. Voedsel, melk, water en brandhout zijn sterk radioactief. Ook in de scholen, parken en speeltuinen zijn de stralingsniveaus erg hoog.

De radioactieve straling werd na de kernramp tot in Ierland toe gevoerd. Het zwaarst getroffen waren Oekraïne, Wit-Rusland en Rusland zelf. Zij kregen, onder andere door radioactieve neerslag, 63% van de straling over zich heen.

Over reactor 4 werd een betonnen sarcofaag gebouwd. Het radioactief materiaal ligt daar nog steeds onder. Omdat de eerste sarcofaag stilaan afbrokkelt, werd er een nieuw omhulsel gebouwd. Maar door de sterke straling zal ook die nieuwe sarcofaag maar 100 jaar kunnen standhouden.

Regelmatig breken er door blikseminslagen branden uit in het zwaar besmette gebied. Hierdoor wordt het Plutonium op de bodem opnieuw door de lucht verspreid.

Ramp toerisme.

Meer en meer mensen bezoeken de verboden zone rond de kerncentrale van Tsjernobyl. Reisbureaus organiseren zelfs dagtochten naar het verlaten Pripjat.

Na de Urbex fotografen die de destructie en het desolate vastlegden, en in de regel alleen een voetafdruk achterlaten, verschijnen er nu ramp-toeristen die met gevaar voor eigen leven selfies moeten maken in de verlaten huizen waar de bewoners al hun bezittingen moesten achterlaten en waar het servies nog op tafel staat. Het voelt respectloos.

En wat is er mooier dan jezelf te fotograferen met een witte overal aan en een gasmasker op. Het is net echt !!
Toeristen die met spuitbussen verf hun stempel achter moeten laten in dit rampgebied.

Mensen die enge popjes in verlaten kinderbedjes leggen voor een dramatisch effect en daar foto's van maken.
Zelfs blootfoto's maken in het rampgebied heeft kennelijk iets speciaals.

Aan het eind van de dag gaat iedereen met radio actief zand en grond aan zijn schoenen de bus weer in, en niemand die er op let.

Wij beperken ons tot originele muurschilderingen van vóór de ramp die laten zien dat Pripjat een levendige gemeenschap was voordat de ramp zich voltrok.

Радянську
школу –
на рівень
сучасних
вимог!

Passe-Partout
Kunstmagazine voorheen
Kunststof Magazine
verschijnt 6 x per jaar.
Het digitale magazine is een
gratis uitgave van
Stichting Leerdams
Kunstenaars Collectief.

Deze stichting is tevens
organisator van
De Kunstwedstrijd Leerdam.

Redactie Passe-Partout :
Sylvia Bosch.

Lay-out & fotografie :
Ton Swiderski.
Cover foto : Ton Swiderski

Model op cover foto : Jopie LK (Model & Artist)
https://www.facebook.com/JopieArt
https://www.facebook.com/Fairytale0Fashion

Voor meer informatie of een gratis abonnement mail naar:
sylviabosch@leerdamskunstenaarscollectief.nl

De laatste editie en alle eerdere edities van
Passe-Partout Kunstmagazine kunt u teruglezen op de
website van het Leerdams kunstenaars collectief:

https://www.leerdamskunstenaarscollectief.nl/Passe-Partout_kunstmagazine.html

Zullen we vrienden worden?

Wij zijn een stichting zonder subsidie.
Ons doel is om mensen warm te maken
voor de kunst.
Want kunst kleurt je leven !

De activiteiten die wij als vrijwilligers
organiseren zijn laagdrempelig zodat ze
toegankelijk zijn voor iedereen.
Om dit ook in de toekomst te blijven
doen hebben we vrienden nodig die met
10 euro per jaar onze stichting steunen.

Wil jij alsjeblieft ook onze vriend
worden ?

Ons rekening nummer is:
NL82 Rabo 01671774 00
t.g.v Stichting
Leerdams Kunstenaars Collectief.

Exposeren bij een Rivas locatie in Leerdam of Gorinchem ?

Neem contact op met Maya Beijen van de Kunstcommissie.

Tel. 06-23309395 of mail naar **m.beijen@rivas.nl**

Het mozaïek virus heeft Anna Vandersloot in zijn greep gekregen.

Bij het inrichten van mijn laatste huis liet ik een spiegel vallen. De brokstukken heb ik bewaard. Een tijdje later bleek, dat een foeilelijk nisje in de badkamer wel wat opleuking kon gebruiken.

En zo ontstond het idee en de basis van “Onderwaterwereld”.

Op een gegeven moment bedacht ik dat het misschien ook leuk zou zijn om op voorwerpen te mozaïeken. Maar dan wel van eigen makelij.

Zo ontstond het “Bakje”.
Beide projecten hebben vervolgens enkele jaren onvoltooid in de kast gelegen.

Na mijn pensionering van een zeer drukke baan kwam ik in contact met Kompas, een vrijwilligersorganisatie in Zaltbommel.
Op gegeven moment bleek de erachter gelegen school in het bezit te zijn van een zeer onvoltooide Social Sofa. Die wilde men dan maar terug sturen naar Social Sofa in Tilburg. Daar heeft Kompas toen een stokje voor gestoken.

En zo belandde ik in een kerngroepje van 3 à 4 vrouwen, die 1x per week samen kwamen om deze Sofa naar eigen ontwerp te maken.

We hebben daar 9 maanden over gedaan.
Eerst hebben we een korte cursus gevolgd in Tilburg, daarna kilo’s steentjes besteld en door stug door te werken werd de Sofa voltooid.

Daarna viel de groep in een zwart gat.
Daarom hebben we besloten om samen verder te gaan.
Het mozaïekvirus had mij in zijn greep gekregen.
En zo hebben inmiddels veel van mijn ontwerpen hun weg gevonden.
Ook maakte ik ontwerpen voor anderen en begeleidde hen in hun maak-proces.
Intussen heb ik ook bedrijfsborden mogen fabriceren met mozaïek.

Ik ben een redelijk ongeduldig persoon, maar wanneer ik met mozaïek bezig ben ga ik er helemaal in op en heb ik er tot verbazing van mijn omgeving oneindig veel geduld voor.
En dat laatste geldt overigens ook voor mijn andere kunstzinnige uitingen, zoals beeldhouwen, keramiek, schilderen en o.a. ook het maken van fotoboeken.
Daar word ik helemaal blij en gelukkig van!!!

https://www.annarts.nl/

Mozaïek “Onderwaterwereld” door Anna Vandersloot

JASON deCAIRES TAYLOR

Jason de Caires Taylor realiseert nieuw onderwater Museum in Cannes Frankrijk.

Op 1 februari 2021 werd een nieuw onderwatermuseum geopend in Cannes, Frankrijk. Gefinancierd door de Gemeente Cannes.
De ontwikkeling van het project duurde meer dan 4 jaar. Het museum is de eerste installatie van Jason de Caires Taylor in de Middellandse Zee.

Het bevat een serie van zes monumentale driedimensionale portretten, elk meer dan twee meter hoog en tien ton zwaar. Ze zijn gelegen nabij het eiland Sainte-Marguerite, een van de Lérins-eilanden, net voor de kust van Cannes, Frankrijk.

Geplaatst op een diepte tussen twee en drie meter, rusten deze kunstwerken op witte zandvlakten, tussen zeegras weiden in het beschermde zuidelijke deel van het eiland. De geringe diepte en de nabijheid van de kust maken de site gemakkelijk toegankelijk, en het kristalheldere water biedt ideale omstandigheden om te snorkelen.

Dit is het enige museum dat je op sociaal afstand kunt bezoeken, met een duikmasker voor je ogen in plaats van een masker voor je mond.

De zes werken zijn gebaseerd op portretten van lokale leden van de gemeenschap, die verschillende leeftijden en beroepen beslaan, bijvoorbeeld Maurice - een 80-jarige lokale visser - en Anouk - een 9-jarige basis schoolleerling

Elk gezicht is aanzienlijk opgeschaald en opgedeeld in twee delen, het buitenste deel lijkt op een masker.

Het thema van maskers sluit aan bij de geschiedenis van Sainte-Marguerite, bekend als de locatie waar de man met het ijzeren masker gevangen zat.

Cannes, door zijn beroemde jaarlijkse filmfestival, staat bekend om zijn relatie met de podium kunsten.

De locatie van de sculpturen was voorheen een gebied met niet meer gebruikte maritieme infrastructuur.

Onderdeel van het project was een aanzienlijke opruiming van de site, waarbij afval in zee, zoals oude motoren en pijpleidingen, werd verwijderd om een ruimte te creëren voor de installatie van kunstwerken die speciaal zijn ontworpen met gebruikmaking van Ph-neutraal materiaal om marine fauna en flora aan te trekken.

De site is nu afgezet tegen boten, waardoor het veilig is voor snorkelaars en duikers en schade door ankers aan de zeegras weiden wordt voorkomen.

Posidonia-gras is een vitaal leefgebied en wordt soms de longen van de oceaan genoemd vanwege de enorme hoeveelheid zuurstof die het creëert.

Met al zijn projecten wil Jason de aandacht vestigen op de zee als een kwetsbare biosfeer die dringend bescherming nodig heeft.

De trotse Anouk - een
9-jarige basis schoolleerling

Het gespleten masker is een metafoor voor de oceaan.

De ene kant van het masker toont kracht en veerkracht, de andere kwetsbaarheid en verval. Vanaf het land zien we de oppervlakte, kalm en sereen, of krachtig en majestueus. Dit is het uitzicht van het masker van de zee. Onder de oppervlakte bevindt zich echter een kwetsbaar, uitgebalanceerd ecosysteem - een ecosysteem
dat in de loop der jaren voortdurend is aangetast en vervuild door menselijke activiteit.

https://www.underwatersculpture.com

‘Your silence will not protect you'

Eerste museale solo tentoonstelling van Afra Eisma

Afra Eisma (1993) schept intieme werelden die barsten van kleur en energie.

Haar werk bestaat uit getufte tapijten, keramiek, tekeningen, schilderijen en textiel die leiden tot stralende tactiele installaties waarin verbinding en generositeit centraal staan.

Vanaf 27 maart 2021 presenteert het Fries Museum haar eerste museale solo tentoonstelling.

Voor deze expositie tovert Eisma de zalen om tot immersieve installaties. Per ruimte licht ze een emotie uit die ze verbindt met de maag, het hart en de mond.
Gidsen, soms in de vorm van dieren, leiden de bezoeker van de ene ruimte naar de andere.

De installaties zijn een samenkomst van leven en kunst, ze verweeft levenservaringen letterlijk in haar werk. Met de tentoonstelling reflecteert ze op haar eigen kwetsbaarheid.

Tot en met 13 juni in het Fries Museum in Leeuwarden.

https://www.friesmuseum.nl/

Afra Eisma in haar bomvolle Haagse atelier. Foto: Serge Lichtenberg.

In de wandkleden fungeren wonderlijke wezens met lange ledematen als gidsen.

Kunstwedstrijd 2021 thema Dier.

Schilderij in olieverf: Hond ‘Roos’
door Ditske de With.

Vanwege Corona hebben we de kunst wedstrijd van 2020 af moeten blazen.

Mensen hebben andere serieuzere dingen aan hun hoofd en dat is heel begrijpelijk.

We hopen dat dit jaar een positiever jaar wordt, ook voor de kunst, en dat we toch een mooie tentoonstelling van de inzendingen kunnen organiseren bij
Van der Wal Interieur-adviseurs
in Leerdam.

Want zegt nou zelf, het is toch prachtig als jouw werk bij
Van der Wal mag hangen.

Velen kunstvormen zijn toegestaan zoals tekeningen, prenten, schilderijen, textiele kunst, glas in lood, keramiek, fotografie, installaties, mozaïek, collages, beelden in steen en hout, sieraden enz.

Wij horen graag van jou.

Meld je aan vóór 1 september 2021 bij:
sylviabosch@leerdamskunstenaarscollectief.nl
wij bevestigen dan jouw aanmelding.

Meer info over de voorwaarden
kijk op www.kunstwedstrijdleerdam.nl
De site wordt binnenkort ge-update.

Editie 11.3 van Passe-Partout Kunstmagazine verschijnt half Juni.

Kopy aanleveren vóór eind mei 2021.

Redactie:
sylviabosch@leerdamskunstenaarscollectief.nl